

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8527/2025
10.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Акционарско друштво „Електропривреда Србије“ Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Силвио Хорват, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 110/25 од 30.01.2025. године, на седници одржаној 10.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 110/25 од 30.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 110/25 од 30.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 994/24 од 11.12.2024. године, у ставу првом изреке, одржано је на снази решење о извршењу Јавног извршитеља Маје Дукић Матић из Јагодине број И.ИВК 554/21 од 29.06.2021. године, којим је тужени обавезан према тужиоцу на исплату новчаног потраживања у износу од 9.568,69 динара на име главног дуга са законском затезном каматом, а све према предлогу за извршење од 14.06.2021. године, као и на исплату трошкова извршења у износу од 3.804,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка 1.900,00 динара.

Виши суд у Јагодини је, пресудом Гж 110/25 од 30.01.2025. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Јагодини П 994/24 од 11.12.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Поступајући на основу наведене законске одредбе, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је потраживање по основу испоручене електричне енергије за стан у Јагодини, ул. ... бр. .. за период март 2020. – октобар 2020. године за електрично бројило ЕД ... у укупном износу од 9.568,69 динара са припадајућом законском затезном каматом. Имајући у виду да је сходно Закону о енергетици од формирања снабдевача, овде тужиоца, 01.07.2013. године, а по добијеним подацима од Оператора дистрибутивног система, заснован потрошачки однос између овде тужиоца и туженог, по аутоматизму, где је прописано да је тужилац у обавези да пружа гарантовано снабдевање сходно чл. 190. Закона о енергетици и траје по аутоматизму до 01.05.2024. године, сходно чл. 150. Закона о енергетици, то је тужбени захтев тужиоца усвојен у целости, односно одржано на снази решење о извршењу Јавног извршитеља Маје Дукић Матић из Јагодине И.ИВК 554/21 од 29.06.2021. године, применом одредбе чл. 262. Закона о облигационим односима, чл. 460. ст. 4. Закона о парничном поступку и применом правила о терету доказивања из чл. 231. истог закона. Нижестепени судови су закључили да је приговор застарелости потраживања неоснован, имајући у виду да се предметно потраживање односи на име накнаде за испоручену електричну енергију за дуг туженог по основу рачуна који су доспели 30.06.2020. године, закључно са 28.11.2020. године, а да је предлог за извршење поднет 14.06.2021. године, за незастарели дуг у оквиру годину дана уназад од подношења предлога, а сходно члану 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима, према коме оваква потраживања застаревају за једну годину од тренутка када је испорука, односно услуга извршена за потребе домаћинства. Ревидент се позива на пресуду Вишег суда у Јагодини Гж 635/23 од 10.07.2023. године, налазећи да се ради о пресуђеној ствари, при чему се тај поступак односио на други период, тако да се не ради о пресуђеној ствари. Осим тога, једна различита судска одлука у односу на одлуку против које је изјављена посебна ревизија не говори у прилог неуједначеној судској пракси у истим или сличним чињеничноправним ситуацијама. Из изложеног произлази да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Нема потребе ни за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изложених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Предлог за извршење (сада тужба) је поднет 14.06.2021. године. Вредност предмета спора који се побија ревизијом јесте износ од 9.568,69 динара.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности, у смислу члана 468. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку против одлуке другостепеног суда донете у парници о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију туженог, као недозвољену, у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић